

9

Memoràndum per al rector de parròquia

Arquebisbat de Tarragona

Arquebisbat de Tarragona

**Memoràndum
per al rector
de parròquia**

Col·lecció Tau - Documents, n. 9

**Arquebisbat de Tarragona
2004**

Memoràndum

per al rector de parròquia

---

1. El ministeri ordenat

“En el sagrament de l’orde, Crist ha transmès, en diversos graus, la pròpia qualitat de pastor de les ànimes als bisbes i als preveres, tot fent-los capaços d’actuar en nom seu i de representar la potestat capital en l’Església.”¹

“El caràcter sacramental que els distingeix, en virtut de l’orde rebut, fa que la seva presència i el seu ministeri siguin únics, necessaris i insubstituïbles.”²

“El nostre sacerdoti sacramental, doncs, és sacerdoti «jeràrquic» i al mateix temps «ministerial». Constitueix un ministeri particular, o sigui que és un «servei» respecte a la comunitat dels creients. Tot amb tot, no té el seu origen en aquesta comunitat, com si fos ella que «cria» o «delega». En efecte, aquest és un do per a la comunitat i procedeix del Crist mateix, de la plenitud del seu sacerdoti.”³

2. El bisbe i el presbiteri

“Els preveres [...] formen amb llur bisbe un únic presbiteri. [...] D’alguna manera, en cada congregació local de fidels, fan present

---

¹ Congregació per al Clergat. “El prevere, pastor i guia de la comunitat parroquial”, instrucció de 4 d’agost de 2002, a *Documents d’Església* (DdE) 802 (2003) 97, n. 2.

² *Ibid.*

³ Joan Pau II. Carta als preveres en ocasió del Dijous Sant de 1979, 8 d’abril de 1979. DdE 281 (1979) 659.

el bisbe [...]. Sota l'autoritat del bisbe, ells santifiquen i governen la part del ramat diví a ells encomanada, fan visible en el seu lloc l'Església universal.”⁴

“Els preveres reconeixeran verament el bisbe com a pare seu i l'obeiran amb reverència. I el bisbe considerarà fills i amics els sacerdots cooperadors seus, així com Crist ja no anomena els seus deixebles servents, sinó amics.”⁵ “Aquesta obediència sacerdotal, amarada d'esperit de col·laboració, es basa en la participació esmentada del ministeri episcopal, atorgada als preveres per mitjà del sacrament de l'orde i de la missió canònica.”⁶

“Tots els preveres s'uneixen entre ells amb íntima germanor.”⁷ “I en particular formen un únic presbiteri en el bisbat, al servei del qual són destinats sota el propi bisbe.”⁸

---

3. Presa de possessió

“L'ordinari del lloc o un sacerdot delegat per ell atorga possessió al rector [...]; però per una causa justa el mateix ordinari pot dispensar [...], i en aquest cas la comunicació de la dispensa substitueix la presa de possessió.”⁹

Secretaria General facilita un imprès que conté les indicacions per efectuar aquesta presa de possessió, així com també un formulari d'acta per deixar-ne constància, la qual, signada pel nou rector i per dos testimonis, serà lliurada a la mateixa Secretaria General. Els diferents signes litúrgics que conformen la presa de possessió del nou rector, convenientment adaptats a cada cas, tenen un valor pe-

---

⁴ Vaticà II. *Lumen gentium*, n. 28 § 2.

⁵ *Ibid.*, n. 28 § 3.

⁶ Vaticà II. *Præbyterorum ordinis*, n. 7 § 2.

⁷ Vaticà II. *Lumen gentium*, n. 28 § 4.

⁸ Vaticà II. *Præbyterorum ordinis*, n. 8 § 1.

⁹ CIC: c. 527 § 2.

dagògic perquè ajuden a entendre el ministeri del prevere, que és participació del ministeri del bisbe, successor dels Apòstols.

En ocasió de la primera presa de possessió, el rector emet personalment la professió de fe davant l'ordinari del lloc o el seu delegat, segons la fórmula aprovada per la seu apostòlica.¹⁰

---

4. L'àmbit de la jurisdicció parroquial

El rector ho és del territori de la parròquia i d'aquelles persones que tenen domicili o quasidomicili dins la demarcació parroquial, i dels indomiciliats que actualment hi viuen.¹¹

---

5. La celebració dominical

“No s'edifica cap comunitat cristiana que no tingui arrels i centre en la celebració de la santíssima eucaristia, a partir de la qual, per tant, s'ha d'iniciar tota educació per a l'esperit comunitari.”¹²

Aquesta celebració setmanal, a part de la seva importància intrínseca, en té una altra d'afegida: el fet de ser, per a molts cristians, l'única forma de contacte amb la comunitat cristiana i potser l'únic moment celebratiu de la fe i de pràctica cristiana habitual. Tot això aconsella de preparar amb interès i amb detall aquesta celebració a fi d'aprofitar tots els recursos de formació cristiana, pregària, sentit comunitari... que pot donar de si.

“El Concili recomana vivament als rectors de les esglésies que revisin periòdicament la qualitat espiritual i eclesial de les celebracions eucarístiques, especialment les dels diumenges, expressió pri-

---

¹⁰ Cf. CIC: c. 833 § 6.

¹¹ Cf. CIC: c. 107 i c. 102.

¹² Vaticà II. *Præbyterorum ordinis*, n. 6 § 4.

vilegiada de la vida comunitària. Els consells de pastoral i les persones que col·laboren en la preparació de les celebracions podran aportar també la seva ajuda a aquesta revisió.”¹³

La celebració dominical amb l'eucaristia o només amb la paraula de Déu i la comunió eucarística no són dues possibilitats que siguin igualment importants. “La celebració primordial és la celebració de l'eucaristia celebrada per un bisbe o per un prevere; l'altra [...] només s'ha de fer quan no hi pugui haver la celebració de l'eucaristia i aquells fidels corrin el perill de quedar-se sense cap celebració.”¹⁴

Per a les celebracions dominicals sense prevere convé tenir present el document aprovat pel Consell Episcopal de data de 25 de gener de 2000,¹⁵ que conté les normes vigents a la nostra arxidiòcesi referents a aquesta qüestió.

---

6. El ministeri de la paraula de Déu

“Els preveres [...] tenen el deure primari de proclamar a tothom l'evangeli de Déu [...]. Tenen sempre l'obligació d'ensenyar, no pas la pròpia saviesa, ans la paraula de Déu [...]. Però en la mateixa comunitat cristiana, sobretot en aquelles persones que semblen entendre o creure poc allò que practiquen, la predicació de la paraula és necessària al mateix ministeri dels sagraments, ja que són sagraments de la fe, la qual neix i s'alimenta de la paraula.”¹⁶

“L'homilia és una tasca fonamental del ministeri dels pastors de l'Església. Ha de prendre com a punt de partença els textos bíblics i litúrgics, perquè forma part de la celebració (cf. SC 35). Ha de ser clara, intel·ligible, encarnada en la realitat de la vida, proporciona-

---

¹³ Concili provincial Tarraconense (CPT). Resolució 62.

¹⁴ “Les celebracions dominicals en els pobles petits”, a BOAT, n. 333, juny 2000, p. 267.

¹⁵ *Ibid.*

¹⁶ Vaticà II. *Præbyterorum ordinis*, n. 4 § 1-2.

da a la celebració i que introdueixi a la participació sacramental. Cal preparar-la acuradament, sense excloure l'ajut dels laics, si sembla oportú.”¹⁷

Heus ací alguns dels moments particularment significatius d'aquest ministeri de mestratge: l'homilia, sobretot a les misses dominicals, el suport als catequistes en l'exercici del seu ministeri, el seguiment proper d'aquells que cerquen aprofundir en el coneixement i vivència de la Bíblia...

“La formació bíblica i el seu constant aprofundiment serà un dels elements que caldrà vetllar en la formació (inicial i permanent) dels preveres i dels diaques.”¹⁸

---

7. El ministeri dels sagraments i de la pregària

El concili provincial Tarraconense va expressar “com una de les seves prioritats la voluntat de dur a terme a les nostres Esglésies una pastoral sacramental que expressi amb millor transparència que els sagraments són celebracions de l'Església, accions del Senyor ressuscitat que salva i santifica els homes per la força de l'Esperit Sant”.¹⁹

“I en l'administració de tots els sagraments [...] els preveres estan [...] vinculats al bisbe de maneres diverses i així el fan d'alguna manera present en cada una de les congregacions de fidels.”²⁰

La petició dels sagraments és una circumstància —per a alguns potser l'única— que a moltes persones els permet tenir un contacte més personalitzat amb la parròquia i amb el prevere. No resulta fàcil mantenir un equilibri entre les condicions i la preparació que la dignitat dels sagraments fa necessàries, per un cantó, i, per l'altre, l'escassa predisposició a tot això que alguns manifesten.

---

¹⁷ CPT. Resolució 51.

¹⁸ CPT. Resolució 53.

¹⁹ CPT. Resolució 66.

²⁰ Vaticà II. *Præbyterorum ordinis*, n. 5 § 1.

“Les lloances i les accions de gràcies, de què els preveres se serveixen en la celebració de l’eucaristia, ells mateixos les estenen a les diverses hores del dia amb la recitació de l’ofici diví, en el qual preguen Déu en nom de l’Església per tot el poble a ells encomanat i àdhuc per tot el món.”²¹

“Els sacerdots [...] tenen l’obligació de resar cada dia la litúrgia de les hores [...]. Estan obligats igualment a fer recessos espirituals.”²²

“Animo, en la línia conciliar, que la pregària de la litúrgia de les hores sigui ben pròpia dels laics cristians, individualment o reunits en celebracions litúrgiques, en família, en grups parroquials o de moviments.”²³

---

8. L’acció pastoral

“Els preveres, exercint el ministeri de Crist cap i pastor en llur part d’autoritat, apleguen en nom del bisbe la família de Déu com una fraternitat animada en unitat, i la condueixen per mitjà de Crist en l’Esperit a Déu Pare.”²⁴

Participació activa i responsable dels laics

“Els preveres han de reconèixer i de promoure sincerament la dignitat dels laics i la responsabilitat pròpia que els correspon en la missió de l’Església.”²⁵

Convé fer confiança als laics i responsabilitzar-los d’aquelles tasques que estiguin en condicions i amb possibilitat d’assumir, tenint present que la seva missió prioritària és ser testimonis de

---

²¹ *Ibid.*, n. 5 § 4.

²² CIC: c. 276, § 2, 3r i 4t.

²³ Ll. Martínez Sistach. *Caleu les xarxes*, 25 de setembre de 1999, cap. I, apartat “La pregària de laudes i vespres” (cf. CPT. Resolució 50).

²⁴ Vaticà II. *Præsbiterorum ordinis*, n. 6 § 1.

²⁵ *Ibid.*, n. 9 § 2.

Jesucrist enmig de les realitats temporals. Cal també ajudar llur formació cristiana i acompanyar-los en l'acompliment de les tasques que els han estat encomanades.

“El concili provincial Tarraconense afirma el deure dels cristians de comprometre's en el servei de la societat, en les seves diverses manifestacions: professionals, culturals, sindicals i polítiques.”²⁶

Proximitat a les persones

L'experiència demostra la incidència positiva que té en les persones i famílies l'actitud propera amb què el prevere s'acosta a les persones senzilles, malaltes, atribolades, ancianes, pobres de recursos materials...

Acolliment

“L'acolliment suposa tenir força clar el que es té entre mans i saber mantenir una actitud de fermesa pel que fa a la identitat eclesial en les coses amb les quals s'hi juga. Un acolliment ben fet i adequat no consisteix pas a dir sí a totes les peticions i desigs de les persones acollides; consisteix a acollir les peticions amb coherència amb aquella identitat eclesial. Quan no sigui possible accedir a la petició formulada, caldrà que l'acollidor raoni com cal els motius de la negativa. Aquí rau la creu de l'acolliment.”²⁷

“És molt important que els pastors, en mantenir aquest diàleg acollidor, es moguin sempre en el contingut de les normes litúrgiques i pastorals dels rituals i també de les normes i criteris dels Directoris.”²⁸

Ens agradaria, com a pastors, que l'actitud i la motivació d'algunes persones que es presenten a la parròquia fossin unes altres.

---

²⁶ CPT. Resolució 31.

²⁷ Ll. Martínez Sistach: *Caleu les xarxes*, 25 de setembre de 1999, cap. III § 12.

²⁸ *Ibid.*, cap. III § 16.

Però, fins i tot en aquests casos, la manera respectuosa, pacient, afable i raonada de tractar les persones pot ajudar a desbloquejar la situació i reconduir-la.

“L’acolliment suposa que les persones se senten tractades com persones, no com casos, números o problemes. Qui fa l’acolliment és bo que sigui una persona serena, pacificadora, oberta, capaç de parlar sense posar-se nerviosa (encara que escolti les coses més contràries als seus convenciments), capaç de convèncer més que de vèncer, capaç de comprendre la situació de l’altre [...] i capaç d’entendre el significat de les paraules en el sentit en què les diu l’altre, tractant de comprendre el que hi ha darrere dels mots i les expressions.”²⁹

Cal saber comptar amb la col·laboració dels seglars en aquest variat servei d’acolliment propi d’una comunitat parroquial (en el despatx, amb les parelles que demanen el matrimoni, amb els pares que demanen el baptisme d’un fill...).

Un signe d’acolliment és l’accessibilitat de la persona que el fa (el mateix prevere o una altra persona a qui se li fa), amb uns horaris adequats i en un lloc adient.

Cal evitar decisions arbitràries i personalistes, és a dir, en contra de la norma pastoral i sense consultar prèviament l’ordinari quan el cas ho requereixi.

Prudència pastoral

Hi ha coses sempre millorables, i fins i tot que necessiten una renovació. Sempre, però, és aconsellable que en fer-se càrrec d’una nova parròquia el prevere es prengui un temps —la praxi pastoral tradicional aconsellava un any— per poder observar la realitat i anar-se formant un criteri al més objectiu possible de la situació. Respectar el llegat del prevere anterior i valorar-lo evita ferir sensibilitats i estalvia suspicàcies, oposició i equivocacions.

---

²⁹ Ponència presentada en la 4a sessió del Consell Pastoral Diocesà (17/10/1998) sobre el tema “L’acolliment per part de l’Església”.

Cal no ser crèduls davant determinats judicis o comentaris que perjudiquen la bona fama d'altres preveres.

Qualsevol situació plantejada que pogués donar peu a conflictes de jurisdicció o a malentesos entre companys preveres és preferible que l'enraonin els dos preveres entre ells, abans de prendre una decisió. Cal evitar de canalitzar la solució o resposta a través de les persones interessades.

Els llocs de celebració i d'acolliment

En l'acció pastoral s'ha de valorar la dignificació dels espais, de manera que ofereixin un aspecte acollidor i endreçat. És sobretot dels espais on té lloc l'acció litúrgica que cal vetllar la dignitat i la pedagogia dels elements (imatges, signes, ubicació dels elements, decòrum dels objectes, vasos, vestits litúrgics, bon estat de la megafonia, robes, música ambiental, il·luminació adequada...), sense excloure'n d'altres com el despatx, els llocs de catequesi i reunió (amb una decoració escaient i un anunciat digne dels horaris, convocatòries, celebracions, informacions...). L'optimització d'aquests recursos sovint depèn més del bon gust que de les disponibilitats econòmiques.

Grups de reflexió, formació...

L'acció pastoral aconsella fomentar, en tant que sigui possible, la creació de grups, tant d'adults com de joves, per aprofundir en aquells aspectes on difícilment arriba l'acció pastoral general: grups de moviments, de matrimonis, de joves...

Informació

Informar els feligresos del que es fa, donar a conèixer les activitats, tant parroquials com arxiprestals i diocesanes, diades eclesials, campanyes, convocatòries diocesanes... I, a l'inrevés, informar cap enfora de les incidències, activitats i esdeveniments de la vida parroquial, sobretot a la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social.

---

9. La pastoral de conjunt

El rector ha de crear consciència de comunitat i sentit de pertinença a l'Església entre els diferents organismes, serveis i moviments de la parròquia.

El rector ha de procurar la participació a les reunions arxiprestals de preveres que formen part d'aquest esforç per ajudar la coordinació i mútua col·laboració en el ministeri pastoral i per refermar la convivència i el sentit de comunió entre els preveres.

També farà arribar a les persones i organismes corresponents de la parròquia les convocatòries diocesanes, que poden contribuir a crear consciència d'Església diocesana, com també les que es fan des del propi arxiprestat.

---

10. Compres i vendes

“En tots els afers jurídics el rector representa la parròquia, segons la norma del dret.”³⁰

La parròquia té personalitat jurídica pròpia.³¹

En la signatura de convenis o contractes per a la compra i venda de béns patrimonials de la parròquia, el rector ha de sol·licitar la corresponent autorització de l'Arquebisbat. En tots aquests assumptes el prevere podrà comptar, a més, amb l'assessorament i l'ajuda necessaris per part de les instàncies diocesanes pertinents.

Les adquisicions majors i l'acceptació de llegats i herències també han de ser prèviament autoritzades per l'Arquebisbat.

---

³⁰ CIC: c. 532.

³¹ Cf. CIC: c. 515 § 3.

---

11. Obres

L'execució de les obres necessita la prèvia autorització diocesana, la qual és una garantia per a aquell que tindrà la responsabilitat immediata en l'execució de l'obra, en un temps en què existeix una més gran sensibilitat social pel gust artístic i per les intervencions que es duen a terme en edificis catalogats.

La sol·licitud de llicència d'obres es presenta segons l'imprès que facilita Secretaria General, i se l'ha d'acompanyar de la documentació pertinent (projecte tècnic, o memòria tècnica i valorada, o pressupostos...) que ajudi a una encertada resolució.

La presentació de la sol·licitud per a la llicència d'obres és una formalitat que cal complimentar fins en aquells casos en què hagi redactat la memòria valorada, el projecte tècnic o l'informe pressupostari l'arquitecte tècnic de l'Arquebisbat.

Cal evitar que les obres responguin a gustos personals, de tal manera que es decideixin segons criteris objectius de necessitat o conveniència, cercant l'assessorament oportú i mesurant la reacció dels feligresos, sobretot si es tractés de desfer o modificar l'obra d'un rector anterior.

---

12. Assegurança

El valor i característiques de les esglésies, així com la naturalesa de les activitats parroquials, aconsellen, oi més als nostres dies, que la parròquia tingui contractada una pòlissa d'assegurança per protegir els seus edificis, així com també les persones que hi presten una col·laboració (catequistes, monitors, sagristà, persones de la neteja i altres voluntaris). La Delegació Diocesana d'Economia pot oferir l'orientació oportuna sobre aquest tema.

L'Arquebisbat, en tot cas, té contractada una doble pòlissa d'assegurança: una per cobrir la responsabilitat civil de cada una de les parrò-

quies i l'altra per cobrir la responsabilitat civil que subsidiàriament correspon al mateix Arquebisbat en relació amb les referides parròquies.

Les pòlisses de responsabilitat civil només cobreixen els danys a tercers, tant persones com béns, no pas els danys que puguin sofrir la persona o els béns de l'assegurat. Per tant, la pòlissa de responsabilitat civil cobreix els danys dels quals podria resultar civilment responsable l'assegurat i que deriven del risc concret que ha estat assegurat a la pòlissa. Exemple: els danys produïts per un incendi en una església parroquial no queden coberts per aquesta pòlissa; sí, però, els danys que se'n puguin derivar en un edifici veí (danys materials per deteriorament o per destrucció) o en les persones que es trobessin a l'església (lesions corporals o mort).

---

13. Patrimoni artístic i documental

Cal vetllar per la titularitat, la custòdia i la conservació del patrimoni artístic. La seguretat insuficient en els sistemes de protecció contra possibles sostraccions aconsella cercar solucions que ofereixin més garantia.

Per a la prestació temporal en dipòsit o la filmació d'obres d'art o de documents de notable valor històric que són patrimoni de la parròquia, cal que el peticionari ho sol·liciti per escrit a l'Arquebisbat. Aquesta petició, que presentarà el Sr. Rector o responsable del lloc a la Secretaria General i Cancelleria, se sol·licita mitjançant un imprès que facilita la mateixa Secretaria General, per garantir l'acceptació de les responsabilitats i compromisos per part del peticionari, i haurà d'anar acompanyada del corresponent informe del Sr. Rector.

14. Arxiu parroquial

La parròquia ha de disposar d'un espai adient per a una adequada custòdia i conservació del patrimoni arxivístic.

“A cada parròquia ha d'haver-hi els llibres parroquials, és a dir, els dels batejats, dels matrimonis, dels difunts i aquells altres prescrits per la conferència episcopal o el bisbe diocesà.”³² Fruit d'una pràctica consuetudinària a la nostra arxidiòcesi, en els arxius parroquials hi ha també el llibre de registre de les confirmacions celebrades.

“Al llibre dels batejats, cal anotar-hi també la confirmació i igualment tot el que es refereix a l'estat canònic dels fidels per raó del matrimoni, [...] per raó de l'adopció, i també per raó de l'orde sagrat rebut, la professió perpètua en un institut religiós...”³³ Aquesta és una obligació greu que afecta l'estat de les persones en el seu futur.

Els expedients dels matrimonis celebrats, com també les notificacions per a l'assentament de notes marginals que hagin de ser enviades a d'altres diòcesis, s'han de presentar a la cúria diocesana, d'acord amb les disposicions vigents.³⁴

Cal tenir cura de l'enquadernació del Butlletí Oficial de l'Arquebisbat; de la catalogació i custòdia de publicacions, programes, fulls... que hagi editat la parròquia o que informin de les seves activitats; de l'arxivament del fons documental pròpiament parroquial (actes del consell pastoral, balanços i pressupostos, memòries d'obres, inventaris del patrimoni documental i artístic, àlbums de fotografies, documentació relativa a altres activitats i organismes parroquials...); de la conservació dels llibres de registre sacramentals...

---

³² CIC: c. 535 § 1.

³³ CIC: c. 535 § 2.

³⁴ Cf. Conferència Episcopal Tarraconense. “Tramitació de l'expedient del matrimoni”, n. 7, a BOAT n. 345, juliol 2001, p. 372.

Una disposició diocesana determina que els llibres anteriors a 1850 han de ser dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà.³⁵

---

15. Segell parroquial

La parròquia disposarà d'un segell per garantir l'autenticitat dels certificats i altres documents de valor jurídic que emeti (cf. CIC c. 535 § 3). En el cas de substituir el segell en ús per un de nou es presentarà a Secretaria General i Cancelleria un projecte del nou per a la seva aprovació i, posteriorment, una estampació del nou segell aprovat.

---

16. Consell pastoral

Si és oportú a judici del bisbe diocesà, [...] que es constitueixi a cada parròquia un consell pastoral, que el rector presideix. [...] El consell pastoral té vot només consultiu i és regit per les normes dictades pel bisbe diocesà.³⁶

A la nostra arxidiòcesi, un decret del Prelat disposa que “es constitueixi el consell pastoral parroquial a totes les parròquies, si unes causes greus no ho impedeixen”.³⁷

Convé, per tant, redactar els referits estatuts d'acord amb l'estatut marc diocesà,³⁸ i presentar-los a Secretaria General per a l'aprovació de l'ordinari.

El consell pastoral cessa quan es produeix un canvi de rector. La prudència pastoral, però, aconsella que, en prendre possessió, el nou rector renovi per un temps els consellers cessants.

---

³⁵ Cf. Decret d'1 de març de 1979, a BOAT n. 99, març 1979, p. 48.

³⁶ CIC: c. 536.

³⁷ Decret de 6 de setembre de 1989, a BOAT n. 214, octubre 1989, p. 243.

³⁸ Cf. BOAT, n. 214, octubre 1989, p. 243.

---

17. Consell d'economia

“A cada parròquia ha d’haver-hi un consell per als assumptes econòmics [...] en el qual els fidels [...] col·laboren amb el rector en l’administració dels béns de la parròquia.”³⁹

A la nostra arxidiòcesi un decret del Prelat recorda “la necessitat que cada parròquia disposi del seu consell econòmic parroquial”,⁴⁰ compost per diversos laics, i n’aprova els estatuts marc.

---

18. Economia

Caldrà presentar a la Delegació Diocesana d’Economia els pressupostos i balanços parroquials, dins el termini establert per l’ecònom diocesà.

Trimestralment es farà l’aportació de la fracció corresponent de la quota al Fons Comú Diocesà.

Es lliuraran, no més tard d’un mes després, les col·lectes manades, entre les quals tenen un arrelament més significat: Germanor, Domund, Càritas, Seminari...

El diner que ingressa la parròquia es dipositarà en comptes bancaris oberts a nom de la parròquia i amb el CIF i l’autorització de l’Arquebisbat (mai en comptes personals o amb un CIF que no sigui el de l’Arquebisbat).

Quan ho requereixi la Delegació Diocesana d’Economia, es presentarà la corresponent informació a efectes fiscals de les activitats econòmiques i bancàries que duguin el CIF de l’Arquebisbat.

---

³⁹ CIC: c. 537.

⁴⁰ Decret de 30 de març de 1993, a BOAT n. 254, maig 1993, p. 161.

---

19. Missa ‘pro populo’

“El rector, un cop ha pres possessió de la parròquia, cada diumenge i cada festa que siguin de precepte [...], té l’obligació d’aplicar la missa pel poble que té confiat; el qui es trobi legítimament impedit de fer-ho, l’aplicarà aquests mateixos dies per mitjà d’un altre, o uns altres dies ell mateix.”⁴¹

“El rector que té cura de diverses parròquies, els dies esmentats al § 1 (en el paràgraf anterior) té l’obligació d’aplicar només una missa per tot el poble que té confiat.”⁴²

---

20. Formació permanent

El rector, com tots els altres preveres, ha de participar en el mitjans de formació teològica, pastoral i espiritual que se li ofereixen des de la diòcesi.

El prevere no ha de desestimar aquests recursos que, a més del seu valor formatiu, també afavoreixen la coneixença mútua, l’intercanvi i la convivència.

---

21. Residència

“El rector té l’obligació de residir a la casa parroquial [...]; en casos particulars, però, si hi ha una causa justa, l’ordinari del lloc pot permetre-li que visqui en un altre lloc.”⁴³

En cas d’absència, el rector ho comunicarà al respectiu vicari episcopal, i procurarà resoldre personalment la seva substitució amb

---

⁴¹ CIC: c. 534 § 1.

⁴² CIC: c. 534 § 2.

⁴³ CIC: c. 533 § 1.

algun prevere veí. En la seva absència, el rector ha de procurar fer-se localitzable per a qualsevol emergència.

Si el prevere s'ha d'absentar de la parròquia per un temps superior a una setmana haurà de comunicar-ho a l'ordinari del lloc (CIC, c. 533, § 2).

26 de maig de 2004

El Consell Episcopal